

KIER (4) *sb m*

kier (4), [**kir**].

Teksty nie oznaczają é.

sg N kier (2). ◊ G kieru (2). ◊ [I kir(e)m.]

Sł stp brak, Sł stp nazw os, Cn notuje, Linde XVII – XVIII w.

Sukno śląskie w gorszym gatunku; levidensa, pannus vilis Cn (4) : Pieczęćiami nádftáwi Mitel foder Kieru BielSat B4 [idem BielRozm 13], B4 marg; BielRozm 13 [2 r.]; [półósma łokcia kiru czarnego olesieńskiego InwMieszcz 1567 nr 132, 1583 nr 243.]

KW